

A Teremtés könyvében
nem volt a nevem,
mégis megszülettem.
Mivégre istenem?
Évekbe fáslizott sebem
ma is átszivárog -
alkotó kezedtől,
vagy annak hiányától.
Gügyögsz álmaimban,
fürdetsz csalódásban,
edzed a szívemet
el nem múló lázban.
Ajándékot küldesz:
hajnali harangot,
hangjában őseim
lelkeit marasztod.
Tavas-varázsban forog
a szerelem tánca,
virágok nevetnek
ébredő fiúra,
ébredő leányra.
Utakat adsz,
meg tévedést,
embersodródásban
sokszoros éhezést.
Delet dalolsz,
fényeső zuhog arcomba,
meg ökölcattanás,
mintha ez is
az élethez tartozna.
Árvuló testemre
lángjeleket égetsz,
hiába már nevem
az Elmúlás könyvében.